

Koran vol compassie

Rianne ten Veen

Rianne ten Veen is aspirant-bestuurslid van De Linker Wang.

Als 'Shell-kindje', dochter van een internationale Shell-werknemer, heeft mijn tijd in Argentinië een grote indruk op me gemaakt. Zo zat ik in 1982 tijdens de Falkland/Malvinas-oorlog op een Britse school waar mij op één dag verschillende kanten van het conflict werden verteld als 'de' waarheid. Ik was negen. En waarom had ik het financieel zoveel beter dan onze burens buiten de compound, een sloppenwijk? En hoezo werd er niets gedaan aan het olielek in de haven? Als ik er thuis over doorvroeg, dan was het standaard antwoord 'het zal je duidelijk worden als je later groot bent'.

Ik ben strak seculier opgevoed en mocht niets van religies leren, het was slechts 'opium voor domme mensen'. Zo mocht ik de kerkdiensten van mijn lagere school niet meemaken, werd ik meermaals streng gewaarschuwd toen ik als oudere tiener een kerkdienst bijwoonde als vertaler voor een voormalig buurmeisje die over was uit Amerika. De wereld was te klein toen

verder leren, een master in de internationale politiek. In de tweede week van mijn studie viel 11 september 2001. Van een niet-islamitische professor leerde ik hoe alle religies regelmatig door politiek en/of machthebbers worden misbruikt: het overtuigt een bevolking makkelijker om een medemens als 'anders' te bestempelen en daarmee kunnen machtsrelaties worden gehandhaafd. Of juist worden veranderd. Mijn lijst met levensvragen was lang genoeg en ik wilde de vraag of God bestaat er niet aan toevoegen. Maar het college intrigeerde me en ik kocht een kopie van de Koran. Versen als de volgende sprongen er voor mij meteen uit:

'Er is geen dier op de aarde en geen vogel die met zijn vleugels vliegt of zij behoren zoals jullie tot gemeenschappen. Wij hebben in het boek niets veronachtzaamd. Dan zullen zij tot hun Heer worden verzameld.' (Koran, 6:38)

'Het gaan van de weg – de sharia – betekent werken aan een leefbare planeet'

Ik als student meldde dat ik door de Hare Krishna was uitgenodigd (in mijn rol als voorzitter van de studievereniging voor internationale betrekkingen). Reflectie hierop is momenteel voor mij extra interessant gezien de huidige discussies en de gedachte dat extremisme en intolerantie alleen uit moslimhoek zouden kunnen komen, zoals blijkt uit de discussie over salafistische scholen. Toen ik als volwassene na mijn rechtenstudie een goedbetaalde baan bij een multinational vond, hoopte ik dan eindelijk de antwoorden over de zin van het leven te vinden. Maar nee, die kwamen niet. Dus dan maar weer

De Koran en het voorbeeld van de Profeet Mohammed vormen samen adviezen ('geen dwang in religie', 2:256) omtrent de vijf doelen van sharia ('de weg'): bescherming van recht op leven, waardigheid, familielij, geloof en rijkdom (niet slechts in geld). Het bereiken hiervan betekent werken aan een leefbare planeet. Omdat ik een 'thuis' had gevonden voor mijn overtuiging (rechtvaardig rentmeesterschap) ga ik uiteindelijk als moslima door het leven. Hoewel niet geheel onverwacht ben ik toch wel een beetje teleurgesteld geraakt hoe er soms op mijn keuze werd gereageerd. Alsof ik een klap

van de molenwiek had gekregen. En op momenten dat ik er 'als moslim uitzag' was ik voor anderen ook een veiligheidsrisico op bijvoorbeeld een vliegveld. En onder moslims (die ik voor mijn bekering niet kende en expres niet had opgezocht: het moest *mijn* zoektocht zijn) werd het soms als troost gezien: ik belichaamde voor hen de hoop dat Islam niet langer gezien zou worden als alleen voor immigranten, maar voor iedereen.

Na mijn bekering ben ik verder actief geworden op milieugebied. Wat me opviel was dat in de meeste seculiere organisaties mijn mening oké was. Maar toen zichtbaar werd dat ik moslima was, werd mij soms subtiel en soms minder subtiel gevraagd mijn religie achter de voordeur te laten, ook als ik helemaal geen religieuze argumenten inbracht. Maar de door mij gevonden religie voelt als een fundering. Het geeft me houvast en het besef dat alles wat ik kan doen voldoende is, en dat ik niet alleen verantwoordelijk ben. Dat is tegelijk ook mijn motivatie om mij voor De Linker Wang in te zetten. Het gaat om meer compassie in de politiek. Nederland is zoveel meer dan 'de BV Nederland' en dat moet het mijns inziens ook altijd blijven. Uiteraard staat er geen geldboompje op het Binnenhof. Maar politieke keuzes zijn zo veel meer dan beslissingen over het nationale huishoudboekje. De vraag wie er belastingen betaalt, waarom en hoeveel, en waaraan ons belastinggeld wordt uitgegeven, gaat over de vraag wat voor maatschappij we graag willen. Ik ga voor een rechtvaardige maatschappij waar de sterkste schoulers (ook die van multinationals) de zwaarste lasten dragen en hun aandeel leveren. En ik ga voor een maatschappij waar erkenning en waardigheid niet afhangen van iemands kleur, religie, intelligentie of de portemonnee van zijn of haar ouders.